

И звѣрски страсти раздуха бѣсно,
И два народа трепетно сведе —

Не на трудъ общи, на пиръ домашенъ,
А на сѣчь кървавъ, на смъртъ, проклятя...
Братъ на братъ гнѣвно дигна мечъ страшенъ,
Вмѣсто да падне нему въ обятя.

*

Сливнице, ти си гробъ, кой погълна
Хиляди сили, надежди вѣри...
Враждата само тамъ не потъна:
Тя дебне злобно, за кръвъ трепери.

Сливнице славна, кому трѣбва ти
Съ твоята слава, ужаси, лаври?
Кой два народа при тебъ изпрати?
Кой се безбожно надъ тѣхъ погаври?

.

Тебъ те подготви зълъ гений адски,
Та съ твойтѣ вѣнци, срамове, гроби
Вѣчно да будишъ въ душитѣ адски
Радости звѣрски и звѣрски злоби.

*

И мойта муза възпѣ тазъ слава!
И сви на гроба вѣнецъ крѣвнишки!
И слѣ гласътъ си въ шумната врява, —
Заглуши въ гърди честни въздишки.

И не казà тя думи високи
За любовь, прошка и помирене,